

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie I./2023
Senát II

Nález:

spisová značka	II. ÚS 404/2022
populárny názov	Trovy konania
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	14.12.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Okresný súd nesprávne vychádzal z predpokladu o rovnakej tarifnej hodnote uplatnených nárokov v súvislosti s určovaním základnej sadzby tarifnej odmeny, kedy nevzal do úvahy že v jednom prípade nejde o fyzickú, ale o právnickú osobu (obchodná spoločnosť). Keďže k nesprávnej aplikácii právneho predpisu (vyhlášky) okresným súdom došlo vlastne už v prvotnej fáze rozhodovania o výške náhrady trov konania – pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny, celý ďalší postup výpočtu výšky trov konania je nesprávny a neakceptovateľný.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia boli v procesnom postavení žalovaných v 1., 2. a 3. rade stranou v konaní vedenom okresným súdom. Predmetom konania bolo: a) určenie, že do BSM (žalobkyne a žalovaného v 1. rade) patria nehnuteľnosti špecifikované v žalobe, b) určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zo 4. mája 2015 uzatvorenej medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade a c) určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zo 17. júna 2015 uzatvorenej medzi žalovaným v 2. rade a žalovaným v 3. rade. Okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom tak, že v časti určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným 1 a žalovaným 2 z 4.5.2015 žalobu zamietol, v časti určenia, že nehnuteľnosti patria do BSM a v časti určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z 17. 06. 2015 konanie zastavil. Súd priznal žalovaným 1 až 3 voči žalobkyni náhradu trov konania v pomere úspechu 100 %. Krajský súd rozsudkom 25. novembra 2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným v 1. až 3. rade priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Sťažovatelia predložili okresnému súdu vyčíslenie trov v celkovej výške 3 461,57 eur. Okresný súd uznesením z 15. júla 2021 vydaným vyšším súdnym úradníkom žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovaným v 1. až 3. rade náhradu trov konania 798,88 eur. Proti uzneseniu VSÚ podali sťažovatelia sťažnosť, ktorú okresný súd napadnutým uznesením zamietol.

<p>z odôvodnenia</p>	<p>V súvislosti s námietkou sťažovateľov, že okresný súd neodôvodnil na základe čoho prijal záver, že dielňa tvorí s rodinným domom jeden funkčný celok aj napriek tomu, že ide o nehnuteľnosti, ktoré sú v katastri nehnuteľností evidované každá samostatne poukazuje ústavný súd na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia v ktorej uvádza: „<i>zmyslom a účelom predmetného ustanovenia § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky je chrániť právo bývania fyzických osôb, ktoré zahrňuje podľa názoru Ústavného súdu nielen samotnú stavbu, ktorá je určená na bývanie, ale prípadne aj ďalšie nehnuteľnosti, ktoré sú funkčne súčasťou obydlija, resp. tvoria s obydľím jeden celok. Takémuto právnenému názoru zodpovedá aj formulácia zákonodarcu, ktorý v predmetnom ustanovení § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky použil výraz nehnuteľnosti a nie stavba alebo obydlie... Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 277/2017-9 zo dňa 25. 4. 2017, je zrejmé, že k nehnuteľnosti slúžiacej na bývanie (bez ohľadu na skutočnosť nahláseného trvalého alebo prechodného pobytu k tejto nehnuteľnosti), treba zahrnúť aj nehnuteľnosti, ktoré sú funkčnou súčasťou obydlija, čo je v posudzovanom prípade dielňa, ktorá tvorí s domom jeden funkčný celok, a preto nie je možné ju odlučovať od domu a vychádzať pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta z jej hodnoty.</i>“</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že okresný súd síce v napadnutom uznesení uviedol, že považuje dielňu za funkčnú súčasť obydlija, ktorá tvorí s domom funkčný celok, avšak absentuje dôvod na základe ktorého došiel k uvedenému záveru. V uznesení ústavného súdu č. k. III. ÚS 277/2017-9 z 25. apríla 2017, na ktorý okresný súd poukazuje, na rozdiel od právnej veci sťažovateľov išlo o nehnuteľnosti – stavbu a pozemok, na ktorom predmetná stavba stojí, resp. príľahlý pozemok, užívanie ktorého je spojené s užívaním samotnej stavby, pričom už z charakteru týchto pozemkov, vyplýva, že tvoria so stavbou funkčný celok. Zo samotného charakteru dielne nevyplýva, že by mala tvoriť s domom funkčný celok, preto ak je tomu v posudzovanej veci tak, bolo povinnosťou okresného súdu to náležite odôvodniť. Na základe uvedeného ústavný súd zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je v tejto časti nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené.</p> <p>Vo vzťahu k námietke sťažovateľov týkajúcej sa nepriznania náhrady hotových výdavkov za vykonanie zaručenej konverzie splnomocnení z listinnej do elektronickej podoby okresný súd uvádza: „... táto náhrada je zahrnutá v režimom paušále, ktorý upravuje § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z., a tento je stanovený vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby a právnenému zástupcovi žalovaného 1/ a 3/ bol priznaný v rámci úkonu prevzatia a prípravy právneho zastúpenia žalovaného 1/ a 3/ zo dňa 27. 11. 2018 v sume 9,21 eur, ktorý zahŕňa aj zaručenú konverziu v sume 2,20 eur.“</p> <p>Námietku sťažovateľov považuje ústavný súd za nedôvodnú, keďže okresný súd svoj právny názor odôvodnil ústavne udržateľným spôsobom.</p> <p>Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľov spočívajúcej v nesprávnom určení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby okresným súdom ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia v spojení s uznesením VSÚ zistil, že námietka sťažovateľov je dôvodná. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu možno vyvodit' niekoľko modelových prípadov, keď interpretácia a aplikácia jednoduchého práva porušuje tiež ústavou garantované základné práva. Ide o prípady konkurencie noriem jednoduchého práva, konkurencie interpretačných alternatív jednej normy jednoduchého práva a prípady svojoľnej aplikácie jednoduchého práva. Ide teda buď o situáciu, v ktorej ústavný súd sleduje, či vo veci aplikovaná právna norma sledujúca určitý ústavou chránený účel z pohľadu proporcionality nadobudla opodstatnenú prednosť pred inou normou sledujúcou dosiahnutie iného ústavou chráneného účelu, alebo o situáciu, keď sa ponúka niekoľko interpretačných alternatív normy, alebo o situáciu svojoľnej aplikácie jednoduchého práva, ktorej chýba racionálne odôvodnenie či prepojenie s ústavou chráneným účelom. V právnej veci sťažovateľov ide o tretí modelový prípad, teda o prípad svojoľnej aplikácie normy jednoduchého práva.</p>
-----------------------------	--

	<p>Okresný súd pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal z toho, že v posudzovanom konaní boli uplatnené nároky proti trom žalovaným – sťažovateľom, pričom ale u všetkých uplatnených nárokov aplikoval § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky, podľa ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak klientom je fyzická osoba a predmet konania sa týka nehnuteľnosti, ktorá je určená na bývanie alebo slúži jej na bývanie; to neplatí vo veciach vyporiadania BSM alebo zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva.</p> <p>Už zo samotného znenia citovaného ustanovenia vyhlášky vyplýva, že pri jeho aplikácii má ísť o klienta – fyzickú osobu, čo sťažovateľ v 3. rade, ktorým je obchodná spoločnosť, zjavne nie je. Okresný súd preto nesprávne vychádzal z predpokladu o rovnakej tarifnej hodnote uplatnených nárokov v súvislosti s určením základnej sadzby tarifnej odmeny, jej následným zvýšením podľa § 13 ods. 3 vyhlášky, ako i znížením podľa § 13 ods. 2 vyhlášky. Keďže k nesprávnej aplikácii právneho predpisu (vyhlášky) okresným súdom došlo vlastne už v prvotnej fáze rozhodovania o výške náhrady trov konania – pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny, celý ďalší postup výpočtu výšky trov konania je nesprávny a neakceptovateľný.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu v právnej veci sťažovateľov sa okresný súd pri aplikácii právneho predpisu natoľko odchýlil od jeho ustanovení, že zásadne poprel jeho účel a význam, v dôsledku čoho je napadnuté uznesenie ústavne neakceptovateľné, neudržateľné a zároveň je príčinou vyslovenia záveru o jeho arbitrárnosti. V dôsledku už uvedených nedostatkov poskytnutej súdnej ochrany zo strany okresného súdu, ktorá nezodpovedá právu sťažovateľov na ústavne konformný výklad a aplikáciu zákonných noriem v ich právnej veci a na riadne odôvodnenie rozhodnutia ako významnej súčasti práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	III. ÚS 277/2017
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	trovy konania arbitrážnosť

spisová značka	II. ÚS 444/2022
populárny názov	Zastavenie exekúcie - prekvapivé rozhodnutie
sudca spravodajca	Ľuboš Szigeti
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	11.01.2023
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Ak odvolací súd založil napadnuté uznesenie „nečakane“ na iných právnych záveroch než súd prvej inštancie bez toho, aby vyzval sťažovateľa, aby sa k možnému použitiu ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a na ktorých založil svoje rozhodnutie, vyjadril, odňal sťažovateľovi právo namietať správnosť (novo zaujatého) právneho názoru odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie nemožno označiť inak ako prekvapivé, nerešpektujúce zásadu dvojinstančnosti súdneho konania.

<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka ako oprávnená v exekučnej veci o vymoženie sumy vymáhala od povinného svoju pohľadávku judikovanú zmenkovým platobným rozkazom z roku 2008. V súlade s novelou Exekučného poriadku zákonom č. 438/2015 Z. z. svoj návrh v doplnila „o všetky rozhodujúce skutočnosti týkajúceho sa vlastného vzťahu s povinným“. Súd prvej inštancie uznesením z 11. septembra 2019 exekúciu s poukazom na § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 zastavil, keď konštatoval, že sťažovateľka nepreukázala, že nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017. Sťažovateľka proti označenému uzneseniu okresného súdu podala odvolanie. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd uznesením 24. februára 2021 tak, že ho ako vecne správne potvrdil. Sťažovateľka sa so svojou ústavnou sťažnosťou obrátila na ústavný súd, ktorý rozhodol nálezom č. k. II. ÚS 320/2021-34 z 9. septembra 2021 tak, že konštatoval porušenie označených práv sťažovateľky a uznesenie krajského súdu z 24. februára 2021 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p> <p>Uznesením z 15. decembra 2021 krajský súd uznesenie súdu prvej inštancie z 11. septembra 2019 o zastavení exekúcie zrušil bez toho, aby mu vrátil vec na ďalšie konanie, s odôvodnením, že exekúcia bola zastavená ex lege vydaním upovedomenia o zastavení starej exekúcie z 21. apríla 2020, ktorým súdna exekútorka upovedomila sťažovateľku o zastavení starej exekúcie podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní. Dňa 19. apríla 2021 súdny exekútor vrátil súdu prvej inštancie originál poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu, že exekúcia bola zastavená. V nadväznosti na uvedené zistenie krajský súd uzavrel, že rozhodovať o odvolaní sťažovateľky by bolo nadbytočné, keďže uznesenie súdu prvej inštancie v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu zastavuje exekúciu, ktorá už bola zastavená ex lege upovedomením súdneho exekútora o zastavení starej exekúcie z 21. februára 2020. Z tohto dôvodu odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako nadbytočné, pre vydanie ktorého dôvody zanikli, zrušil.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Podľa § 382 CSP ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Citované ustanovenie má predísť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí. Vychádza z princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorý je považovaný za komponent princíпов právneho štátu, osobitne princípu právnej istoty. Právna istota okrem iného znamená možnosť subjektov práva predvídať rozhodnutia štátneho orgánu (teda i súdu, resp. najmä súdu) v konkrétnej veci. Zmyslom citovanej právnej úpravy je predchádzanie „prekvapeniu“ účastníkov konania v prípade možného iného právneho posúdenia veci odvolacím súdom bez toho, aby im bolo umožnené vyjadriť sa k použitiu iného ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce.</p> <p>Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre definoval tzv. prekvapivé rozhodnutie, o ktoré ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných zásadne odlišných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, pričom zároveň odvolací súd účastníkovi konania neumožní vyjadriť sa k jeho iným (odlišným) právnym záverom, teda účastník konania nemá možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvého stupňa nejavili ako významné (m. m. II. ÚS 407/2016).</p> <p>So zreteľom na výsledky konania pred súdom prvej inštancie, ktorý uznesením z 11. septembra 2019 exekúciu s poukazom na § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 zastavil, keď konštatoval, že sťažovateľka nepreukázala, že nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, bolo legitímne očakávanie sťažovateľky, že v odvolacom konaní budú prerokovávané len tie otázky, ktoré viedli okresný súd k prijatiu predmetného</p>

právneho záveru. Uvedené platí o to viac, že nálezom č. k. II. ÚS 320/2021-34 z 9. septembra 2021 ústavný súd zrušil potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie, pričom krajskému súdu uložil identifikovať konkrétny, právnou normou predpokladaný nedostatok, a to či už vo forme existencie neprijateľnej zmluvnej podmienky, alebo konkrétneho obmedzenia, alebo neprípustnosti použitia zmenky, alebo konkrétny rozpor s dobrými mravmi, alebo rozpor so zákonom opodstatňujúci postup podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017. 20. Krajský súd však napadnuté uznesenie založil na právnom závere, že exekúcia bola zastavená ex lege vydaním upovedomenia o zastavení starej exekúcie z 21. apríla 2020, ktorým súdna exekútorka upovedomila sťažovateľku o zastavení starej exekúcie podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 233/2019 Z. z., pretože uplynula rozhodná doba a z tohto dôvodu odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako nadbytočné, pre vydanie ktorého dôvody zanikli, zrušil.

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že ak krajský súd ako odvolací súd založil napadnuté uznesenie „nečakane“ na iných právnych záveroch než súd prvej inštancie bez toho, aby vyzval sťažovateľku, aby sa k možnému použitiu ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a na ktorých založil svoje rozhodnutie, vyjadрила, odňal sťažovateľke právo namietať správnosť (novo zaujatého) právneho názoru odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie nemožno označiť inak ako prekvapivé, nerešpektujúce zásadu dvojinštančnosti súdneho konania.

Paradoxné je, že krajský súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti ku kľúčovej námietke sťažovateľky, že súdna exekútorka jej 28. apríla 2020 doručila oznámenie, v ktorom sťažovateľku žiadala, aby na upovedomenie o zastavení exekúcie doručené jej 21. apríla 2020 neprihliadala, keďže bolo nesprávne a na podanom upovedomení netrvá, uviedol, že z obsahu spisu tieto skutočnosti nevyplývajú a odvolací súd pri svojom rozhodnutí nemal o tomto oznámení žiadnu vedomosť. Ak by krajský súd postupoval zákonným spôsobom v súlade s § 382 CSP, k takej situácii by zrejme nedošlo a o podaní súdnej exekútorky z 24. apríla 2020 by sa z vyjadrenia sťažovateľky dozvedel. Následne tiež v rámci vyjadrenia k ústavnej sťažnosti považoval krajský súd za potrebné vysporiadať sa s uvedeným podaním súdnej exekútorky a uviedol, že pokiaľ súdna exekútorka zaslala sťažovateľke upovedomenie o zastavení starej exekúcie, k zastaveniu exekúcie došlo ex lege, preto už nemožno prihliadať na akékoľvek jej ďalšie oznámenie o tom, že toto upovedomenie je nesprávne a nulitné. Je evidentné, že uvedené právne posúdenie ťažiskovej námietky sťažovateľky malo byť obsahom odôvodnenia napadnutého uznesenia, nie vyjadrenia krajského súdu k ústavnej sťažnosti a samo osebe potvrdzuje neúplnosť a jednostrannosť napadnutého uznesenia.

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že nie každé procesné pochybenie súdu má za následok porušenie práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, avšak v uvedenej veci je kľúčové to, že námietky sťažovateľky, ktoré nemala možnosť pred odvolacím súdom uplatniť, ako aj obsah samotného oznámenia súdnej exekútorky z 24. apríla 2020, ktorý nemala možnosť v konaní pred odvolacím súdom predložiť, sú spôsobilé zásadným spôsobom spochybniť krajským súdom prijatý právny záver o zastavení starej exekúcie ex lege podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 233/2019 Z. z. z dôvodu uplynutia rozhodnej doby a z tohto vyplývajúcej nadbytočnosti rozhodnutia súdu o vrátení veci okresnému súdu na ďalšie konanie, na ktorom založil svoje rozhodnutie.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľky na zrušenie napadnutého

	<p>rozhodnutia a vrátenie veci krajskému súdu dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel. Krajský súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd nálezom rozhodol, že znesením krajského súdu z 15. decembra 2021 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEĽP a iných súdov	<p>II. ÚS 407/2016 II. ÚS 320/2021</p>
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>exekúcia-exekučné konanie právná istota rozhodnutie-prekvapivé</p>

Uznesenie:

spisová značka	II. ÚS 567/2022
populárny názov	Prerušenie disciplinárneho konania proti sudcovi
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	07.12.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 14 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 17 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 30 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2</p>
analytická právna veta	<p>Naplnením hypotézy právnej normy obsiahnutej v § 19 zákona o sudcoch a prísediacich dochádza k zániku funkcie sudcu priamo zo zákona. Ak by podpísané vyhlásenie nebolo odovzdané štátnej komisii pre voľby, resp. by ho táto neodovzdala prezidentke, účinky predpokladané § 19 zákona o sudcoch a prísediacich by nenastali, a to bez ohľadu na to, že by bolo vyhlásenie podpísané kandidujúcou osobou.</p> <p>Obligatórne prerušenie disciplinárneho súdneho konania podľa § 27 ods. 5 DSP vylučuje, aby najvyšší správny súd v súvislosti s prejednávanou vecou prerušil disciplinárne konanie z iného dôvodu, t. j. na účel podania návrhu na začatie konania ústavnému súdu podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy o súlade § 19 zákona o sudcoch a prísediacich s ústavou, a to najmä ak ide o právo občanov na prístup k voleným a iným verejným funkciám garantované čl. 30 ods. 4 ústavy.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Rozhodnutím disciplinárneho senátu v roku 2017 bol sťažovateľ (v tom čase sudca najvyššieho súdu) oslobodený spod návrhu na začatie disciplinárneho konania podaného predsedníčkou súdnej rady, ktorý mu kládol za vinu disciplinárne previnenie spočívajúce v bližšie neoznačenom zavinenom nesplnení alebo porušení povinností sudcu. Proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu podala navrhovateľka odvolanie. Kompetencia rozhodovať o</p>

	<p>disciplinárnej zodpovednosti sudcov bola s účinnosťou od 1. decembra 2021 zverená disciplinárnym senátom najvyššieho správneho súdu.</p> <p>Najvyšší správny súd napadnutým uznesením disciplinárne konanie vedené proti sťažovateľovi (disciplinárne obvinenému) prerušil, keďže sťažovateľovi funkcia sudcu zanikla vzdaním sa. Vychádzajúc z § 19 zákona o sudcoch a prísediaciach, ktorý ustanovuje, že „... Za vzdanie sa funkcie sudcu sa považuje aj podpísanie vyhlásenia, v ktorom sudca vyjadrí súhlas so svojou kandidatúrou na kandidátnej listine politickej strany alebo politického hnutia vo voľbách do národnej rady a vo voľbách do európskeho parlamentu podľa osobitného predpisu. ...; doručenie vyhlásenia sudcu prezidentovi Štátnou komisiou pre voľby a kontrolu financovania politických strán alebo dotknutým sudcom podľa tejto vety sa považuje za doručenie vzdania sa funkcie sudcu prezidentovi pre účely prvej vety.“; najvyšší správny súd konštatoval, že „vyhlásenie bolo Štátnej komisii doručené 1. decembra 2019, išlo o úkon v dobe účinnosti už novelizovaného znenia zákona o sudcoch a prísediaciach. Keďže toto vyhlásenie bolo prezidentke Slovenskej republiky doručené 6. decembra 2019, funkcia sudcu potom zanikla k 31. decembru 2019.“. V tejto súvislosti najvyšší správny súd poukázal na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 349/2021-25 zo 6. júla 2021, v ktorom ústavný súd (okrem iného) uviedol, že právny účinok prejavu vôle sudcu kandidovať vo voľbách nastáva až predložením vyhlásenia Štátnej komisii pre voľby a kontrolu financovania politických strán (ďalej len „štátna komisia pre voľby“).</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p><u>K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 20, čl. 30 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu</u></p> <p>Účelom disciplinárneho konania je posúdiť a rozhodnúť o disciplinárnej zodpovednosti osoby, voči ktorej je disciplinárne konanie vedené (§ 2 ods. 1 DSP). Disciplinárny súdny poriadok upravuje prerušenie disciplinárneho konania v § 27 CSP, pričom rozoznáva obligatórne a fakultatívne prerušenie disciplinárneho konania. Jedným z obligatórných dôvodov prerušenia disciplinárneho konania je skutočnosť, že disciplinárne obvinenému zanikla funkcia vzdaním sa alebo ak bol odvolaný na vlastnú žiadosť s tým, že v disciplinárnom konaní sa pokračuje, ak bol disciplinárne obvinený opätovne vymenovaný do funkcie (§ 27 ods. 5 DSP). To znamená, že pokiaľ najvyšší správny súd, resp. disciplinárny senát rozhodujúci o odvolaní proti disciplinárnemu rozhodnutiu doterajšieho disciplinárneho orgánu zistí dôvod na prerušenie konania podľa § 27 ods. 5 DSP, je povinný tak urobiť, rovnako ako je povinný pokračovať v konaní, ak bol disciplinárne obvinený opätovne vymenovaný do funkcie. Citované zákonné ustanovenie neumožňuje disciplinárnemu senátu pokračovať v disciplinárnom konaní (na rozdiel od právnej úpravy v § 27 ods. 6 DSP vo vzťahu k prerušeniu výkonu funkcie sudcu, prokurátora, súdneho exekútora alebo prerušeniu výkonu notárskeho úradu, pozn.). Nevykonávanie procesných úkonov disciplinárnym senátom počas prerušenia disciplinárneho konania neobmedzuje disciplinárne obvineného, aby sa na účel ochrany svojich ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov obrátil na súd (§ 137 Civilného sporového poriadku).</p> <p>V posudzovanom prípade nie je sporné, že sťažovateľ súhlas so svojou kandidatúrou na kandidátnej listine politickej strany vo voľbách do národnej rady konaných 29. februára 2020 dal 7. októbra 2019, ani to, že uvedené vyhlásenie bolo doručené štátnej komisii pre voľby 1. decembra 2019 a (jeho kópia) prezidentke Slovenskej republiky (ďalej len „prezidentka“) 6. decembra 2019.</p> <p>Ústavný súd už vo svojom uznesení č. k. II. ÚS 349/2021-25 zo 6. júla 2021 (na ktoré poukázal aj najvyšší správny súd) vo vzťahu k argumentom sťažovateľa týkajúcim sa protiústavnosti § 19 zákona o sudcoch účinného od 15. októbra 2019 uviedol, že týmito argumentmi sa v konaní podľa čl. 127 ústavy nemôže zaoberať; „ústavný súd vychádza z prezumpcie ústavnosti § 19 zákona o sudcoch. Prezumpcia ústavnosti zákona platí dovtedy, kým ústavný súd túto domnienku vo svojom rozhodnutí nevyvráti, a to v konaní o súlade právnych</p>

predpisov podľa čl. 125 ústavy. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že odvolací disciplinárny senát nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie návrhu na začatie takého konania a žiadny iný subjekt takýto návrh nepodal, je toho názoru, že § 19 zákona o sudcoch je ústavne súladná právna norma, ktorá je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky.“.

Ústavný súd nevidí žiaden dôvod, aby sa od názoru vysloveného vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí odchýlil, a to napriek tomu, že kompetencia rozhodovať o disciplinárnej zodpovednosti sudcov, prokurátorov a iných zákonom určených osôb bola s účinnosťou od 1. decembra 2021 zverená disciplinárnym senátom najvyššieho správneho súdu.

Naplnením hypotézy právnej normy obsiahnutej v § 19 zákona o sudcoch a prísediacich dochádza k zániku funkcie sudcu priamo zo zákona. Ak by sťažovateľ podpísané vyhlásenie neodovzdal štátnej komisii pre voľby, resp. by ho táto neodovzdala prezidentke, účinky predpokladané § 19 zákona o sudcoch a prísediacich by nenastali, a to bez ohľadu na to, že by bolo vyhlásenie podpísané kandidujúcou osobou.

Nejde teda o typické súdne konanie s dvoma účastníkmi konania stojacimi oproti sebe, kde by vyhovujúci nález nevyhnutne mal negatívny dopad aspoň na jedného z nich, nepôjde dokonca ani o konanie ako také. O zániku funkcie nikto nerozhodne, a preto jediným subjektom, vo vzťahu ku ktorému by malo zmysel posudzovanie princípu právnej istoty, je sťažovateľ, ktorý však protiústavnosť § 19 zákona o sudcoch a prísediacich sám namieta. Otázkou konfliktu právnej istoty a požiadavky na účinné presadenie ústavnosti by preto v tomto prípade bolo potrebné posudzovať v prospech presadzovania ústavnosti, a najmä v prospech ochrany základných práv a slobôd.

Napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu o prerušení disciplinárneho konania preto nemožno označiť za arbitrárne v tom smere, že by záver ním formulovaný bol zjavne nelogický s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľný alebo že by napadnuté uznesenie nereflektovalo ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a jeho následné rozhodnutie. Najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (zákona o sudcoch a prísediacich a disciplinárneho súdneho poriadku), ktorými by poprel ich účel a význam.

Obligatórne prerušenie disciplinárneho súdneho konania podľa § 27 ods. 5 DSP vylučuje, aby najvyšší správny súd v súvislosti s vecou sťažovateľa prerušil disciplinárne konanie z iného dôvodu, t. j. na účel podania návrhu na začatie konania ústavnému súdu podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy o súlade § 19 zákona o sudcoch a prísediacich s ústavou, a to najmä ak ide o právo občanov na prístup k voleným a iným verejným funkciám garantované čl. 30 ods. 4 ústavy.

Ústavný súd sa nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa, že najvyšší správny súd mal na jeho prípad aplikovať § 46 ods. 5 DSP, podľa ktorého „Ak bolo vo veci podľa odseku 3 do 30. novembra 2021 proti disciplinárnemu rozhodnutiu doterajšieho disciplinárneho orgánu podané odvolanie, o odvolaní rozhodne disciplinárny senát podľa tohto zákona; napadnuté disciplinárne rozhodnutie môže len zmeniť alebo potvrdiť“. Disciplinárny správny súd by tak musel postupovať v prípade, ak by bolo disciplinárne konanie voči disciplinárne obvinenému ex lege „obnovené“, t. j. disciplinárne obvinený by bol opätovne vymenovaný do funkcie. Sťažovateľ (ktorý ešte nedovršil vek 67 rokov, a teda sa na neho nevzťahuje vekový cenzus podľa čl. 146 ods. 2 ústavy) do funkcie sudcu opätovne vymenovaný nebol.

V kontexte s uvedenými skutočnosťami ani námietka sťažovateľa o porušení jeho základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ústavy), základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám (čl. 30 ods. 4 ústavy) a základného

práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy), ktoré spája s prijatím (podľa názoru sťažovateľa) protiústavnej právnej normy, t. j. zákona č. 282/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu.

K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1, čl. 14 a čl. 17 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu

Ako bolo uvedené, sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nekonkretizoval, v čom spočívalo disciplinárne previnenie, ktoré mu bolo kladené za vinu, a už vôbec netvrdil, že pre rovnaký skutok bolo voči jeho osobe vedené trestné stíhanie, resp. že takýto skutok bol kvalifikovaný ako trestný čin podľa vnútroštátneho práva (t. j. Trestného zákona).

Za disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona sudcoch a prísediacich disciplinárne obvinenému (sudcovi) hrozí uloženie disciplinárneho opatrenia buď vo forme napomenutia alebo zníženia funkčného platu až o 30 % na obdobie najviac troch mesiacov a pri opätovnom disciplinárnom previnení, ktorého sa sudca dopustil v čase pred zahladením disciplinárneho postihu, na obdobie najviac šiestich mesiacov.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. V rámci tzv. Engelových kritérií, ktorými sú právna kvalifikácia porušenia vo vnútroštátnom práve, povaha deliktu a povaha a stupeň prístnosti sankcie, ktorá hrozí dotknutej fyzickej osobe (bližšie pozri rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Engel a iní proti Holandsku z 8. 6. 1976) citovaný článok dohovoru nie je aplikovateľný na vec sťažovateľa. To isté platí aj vo vzťahu k čl. 14 a čl. 17 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu.

Záver

Medzi uznesením najvyššieho správneho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 20, čl. 30 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 14 a čl. 17 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Článok 1 ods. 1 ústavy „definuje prvky, ktorý každý samostatne, ale aj v ich vzájomnej jednote formujú a definujú Slovenskú republiku ako štát, v ktorom spoločenstvo na základe tejto ústavy žije. Formovanie znamená, že čl. 1 ods. 1 ustanovuje formu, vonkajšie pôsobenie verejnej moci a jej prejavy. Definovanie znamená, že čl. 1 ods. 1 vyjadruje požiadavku na obsahovú kvalitu činnosti a pôsobenia verejnej moci a tým aj života jednotlivcov... Príkaz čl. 2 ods. 2 je cestou k naplneniu prakticky všetkých princípov právneho štátu, najmä však princípu právnej istoty, keďže z legality postupu verejnej moci plynie predvídateľnosť jej činnosti. Je tiež prejavom Ústavou obmedzeného výkonu verejnej moci.“ [k tomu OROSZ L., SVÁK J. a kolektív, Ústava Slovenskej republiky – Zväzok I., Komentár (Základné princípy a ľudské práva), Wolters Kluwer, 2021, s. 16 – 26]. Nejde tu teda o základné práva a slobody, ktorých ochrany je možné sa domáhať v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

	Na základe uvedeného úravňý súd s'ťažnosť odmietol.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	II. ÚS 349/2021 Engel a iní proti Holandsku z 8. 6. 1976
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	rozhodnutie-procesnej povahy konanie-disciplinárne sudca-disciplinárne konanie

spisová značka	II. ÚS 569/2022
populárny názov	Disciplinárne konanie - zloženie senátu
sudca spravodajca	Luboš Szigetí
druh konania	konanie o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	14.12.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv analytická právna veta	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Čl. 6 dohovoru neustanovuje požiadavku, podľa ktorej by disciplinárny senát mal pozostávať výlučne 5 z profesionálnych sudcov. Ani účasť členov senátu, ktorí nedisponujú právnickým vzdelaním, neodporuje čl. 6 dohovoru. Ústavný súd považuje disciplinárny senát najvyššieho správneho súdu za súdny orgán, ktorý spĺňa požiadavky nestranného a nezávislého súdu zriadeného zákonom. Je v súlade s generálnymi požiadavkami právneho štátu, ako aj s obsahom subjektívneho práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces aj nepripustenie opravného prostriedku, ktorý by zabezpečil následnú kontrolu jeho rozhodnutia zo strany iného súdu s plnou jurisdikciou.
skutkový stav a základné fakty	Proti s'ťažovateľke podala v roku 2020 ministerka spravodlivosti návrh na začatie disciplinárneho konania pre zavinenie prierahov v trestnom konaní nesústredeným a neefektívnym postupom zákonnej sudkyne v súvislosti s prekladom trestného spisu, čím sa mala dopustiť porušenia povinnosti a naplniť tak skutkovú podstatu disciplinárneho previnenia sudcu podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch. Nesprávnym postupom s'ťažovateľky vznikli zbytočné náklady spojené s prekladom spisu vo výške 28 744,40 eur. Disciplinárny senát najvyššieho správneho súdu napadnutým rozhodnutím rozhodol tak, že s'ťažovateľka je vinnou z disciplinárneho previnenia a uložil jej trest zníženia funkčného platu o 30 % na obdobie 3 mesiacov.
z odôvodnenia	Judikatúra ESĽP (napr. rozhodnutie vo veci Albert and Le Compte v. Belgicko z 10. 2. 1983, Gautrin a ostatní v. Francúzsko z 20. 5. 1998) vyžaduje pre disciplinárne konanie, aby vec prejednálo profesionálne disciplinárne teleso, ktoré bude samo osebe disponovať všetkými atribútmi súdu tak, ako ich vyžaduje čl. 6 ods. 1 dohovoru, alebo ak ich tento disciplinárny orgán nespĺňa, aby bola pripustená možnosť následnej kontroly disciplinárneho rozhodnutia súdom s plnou jurisdikciou. V prejednávanej veci bol disciplinárny senát tvorený tromi sudcami najvyššieho správneho súdu a dvomi prísediacimi, ktorí sú vysokoškolskými pedagógmi a jeden z nich zároveň vykonáva činnosť advokáta. Rozhodnutie bolo prijaté jednomyselne, teda pomerom hlasov 5 : 0. Prísediaci tvoria menšinu členov senátu, majorita je tvorená sudcami, ktorí vykonávajú funkciu sudcu profesionálne. Prísediaci reprezentujú záujem verejnosti na kontrole výkonu súdnej moci osobami z mimostavovského prostredia. Vzhľadom na verejnosťou prezentovanú mimoriadne nízku úroveň dôvery vo výkon súdnictva je existencia tohto „neprofesionálneho prvku“ v disciplinárnom konaní žiaduca. Zákonná koncepcia upravujúca požiadavky na osobu prísediaceho, spôsob kreovania databáz, náhodný výber prísediacich, garancie nezávislosti, vopred stanovené

funkčné obdobie, ako aj možnosť opakovania výkonu funkcie či odmena za výkon tejto funkcie zabezpečujú splnenie všetkých požiadaviek kladených na „nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom“.

Zároveň nie je možné prisvedčiť názoru sťažovateľky, že bola narušená požiadavka objektívneho zdanía nezávislosti senátu ako celku či osobitne prísediacich. Sťažovateľkou načrtnuté finančné vzťahy so štátom (zaradenie vysokých škôl do rozpočtovej kapitoly ministerstva školstva, resp. normatívne druhové určenie odmien za poskytovanie právnych služieb advokátmi) sú natoľko vzdialené od výkonu činnosti disciplinárneho senátu konkrétnymi osobami, že nie sú spôsobilé vzbudiť pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti odborne a morálne zdatných, dlhoročne skúsených právnikov, vykonávajúcich pedagogickú činnosť, ktorí boli súdnou radou zvolení do databázy prísediacich. Obdobnú mieru ohrozenia nezávislosti by hypoteticky mohlo predstavovať, resp. byť namietaná vo vzťahu k profesionálnym sudcom, keďže súdy sú finančnými vzťahmi napojené na štátny rozpočet prostredníctvom kapitoly ministerstva spravodlivosti. V oboch prípadoch takéto úvahy nemajú žiaden reálny základ a opodstatnenie, pretože od profesionálov na najvyššej úrovni je dôvodné očakávať takú mieru morálnej integrity a osobnej cti, ktorá im ani v prípade zamestnania alebo výkonu inej činnosti nebráni vo svedomitom a čestnom plnení úloh disciplinárneho sudcu.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že ESLP už judikatórne ustálil, že čl. 6 dohovoru neustanovuje požiadavku, podľa ktorej by disciplinárny senát mal pozostávať výlučne z profesionálnych sudcov. Ani účasť členov senátu, ktorí nedisponujú právnickým vzdelaním, neodporuje čl. 6 dohovoru (napr. rozhodnutia Haarde v. Island z 23. 11. 2017, Le Compte, Van Leuven and De Meyere v. Belgicko z 23. 6. 1981, Pabla Ky v. Fínsko č. 47221/99). A v praxi nie je nezvyčajné také zloženie disciplinárnych orgánov, ktoré sú v prevažnej miere zložené z členov iných profesií ako profesionálni sudcovia. Obsah pojmu „súd“ nevyžaduje sudcovskú prevahu v zložení disciplinárneho orgánu.

Ústavný súd poukazuje tiež na to, že námietka nedostatku garancií ochrany pred vonkajším tlakom na subjektívny rozhodovací proces jednotlivca – nesudcu na legislatívnej (formálnej) úrovni nezodpovedá zákonnej úprave jeho postavenia (bod 16 a ž 18). Z hľadiska materiálneho ide o otázku morálnej integrity, osobnostných predpokladov, cti a svedomia konkrétnych osôb, teda obsah pojmu ľudská dôstojnosť, ktorá ma rovnakú hodnotu, obsah a záruky ochrany pre všetkých ľudí na základe požiadavky rovnosti v dôstojnosti. Preto ústavný súd odmieta akékoľvek všeobecné a ničím neodôvodnené apriórne spochybňovanie odolnosti voči vonkajším tlakom na strane neprofesionálnych sudcov v porovnaní s ich kolegami sudcami.

Zároveň ústavný súd nenachádza a sťažovateľka ani neponúka konkrétnejšie námietky smerované k dôvodom pochybností o nezávislosti či nestrannosti konkrétnych prísediacich konajúcich v jej veci. Sťažovateľka poukazuje in abstracto na prípadné možné negatíva zákonodarcom zvoleného legislatívneho riešenia kreovania disciplinárneho senátu, ktoré však nie je možné efektívne namietat v konaní o individuálnej sťažnosti, pretože abstraktná kontrola ústavnosti právnych noriem je predmetom konania pred ústavným súdom podľa čl. 125 ústavy len na návrh oprávnených subjektov.

Ústavný súd, vychádzajúc z uvedených úvah, považuje disciplinárny senát najvyššieho správneho súdu za súdny orgán, ktorý spĺňa požiadavky nestranného a nezávislého súdu zriadeného zákonom. Je teda v súlade s generálnymi požiadavkami právneho štátu, ako aj s obsahom namietaného subjektívneho práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces aj nepripustenie opravného prostriedku, ktorý by zabezpečil následnú kontrolu jeho rozhodnutia zo strany iného súdu s plnou jurisdikciou.

Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za vhodné dodať, že sťažovateľkou

	<p>predložený rozsudok EŠLP vo veci Grosam v. Česká republika nie je v prejednávacom prípade aplikovateľný pre zásadnú odlišnosť právnej úpravy zloženia disciplinárneho senátu v Českej republike, ako aj skutkovú odlišnosť väzby členov senátu na navrhovateľa disciplinárneho konania. V prvom rade bol vo veci prejednávanej EŠLP disciplinárny senát zložený z dvoch sudcov, dvoch súdnych exekútorov, jedného advokáta a jedného zástupcu iného právnického povolania. EŠLP konštatoval že neprofesionálni sudcovia tvorili dve tretiny (majoritu) senátu, ktorý bol kreovaný menej transparentne, s vágnou právnou úpravou pravidiel výberu členov senátu. Zároveň jedna tretina senátu (2 exekútori) predstavovala priamu pracovnú konkurenciu pre disciplinárne stíhaného. Títo členovia zároveň výkonom súdnej moci, ktorá im je zverená ako súdnym exekútorom, podliehajú aj kontrolnej právomoci ministra spravodlivosti, ktorý bol vo veci navrhovateľom. Situácia teda nie je porovnateľná s menšinovou účasťou pedagógov, resp. advokáta, ktorí nemajú žiaden vzťah k výkonu činnosti disciplinárne stíhanej sudkyne, spĺňajú prísne podmienky na ich účasť v databáze prísediacich, sú určení náhodným výberom technickými prostriedkami a nepodliehajú žiadnej priamej právomoci ministerstva spravodlivosti.</p> <p>Ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti konštatoval jej zjavnú neopodstatnenosť a sťažnosť odmietol ako celok.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>Albert and Le Compte v. Belgicko z 10. 2. 1983, Gautrin a ostatní v. Francúzsko z 20. 5. 1998</p> <p>Haarde v. Island z 23. 11. 2017, Le Compte, Van Leuven and De Meyere v. Belgicko z 23. 6. 1981, Pabla Ky v. Fínsko č. 47221/99</p>
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>sudca-disciplinárne konanie</p> <p>sudca-nezávislosť</p> <p>sudca-prísediaci</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.